

ŻYCIE WANGELIA

II NIEDZIELA ZWYKŁA, *A* J 1,29-34 * 15.01.2017

Jan zobaczył podchodzącego ku niemu Jezusa i rzekł: «Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata. To jest Ten, o którym powiedziałem: „Po mnie przyjdzie Mąż, który mnie przewyższył godnością, gdyż był wcześniej ode mnie”. Ja Go przedtem nie znałem, ale przyszedłem chrzczyć wodą w tym celu, aby On się objawił Izraelowi». Jan dał takie świadectwo: «Ujrzałem Ducha, który zstępował z nieba jak gołębica i spoczął na Nim. Ja Go przedtem nie znałem, ale Ten, który mnie posłał, abym chrzczył wodą, powiedział do mnie: „Ten, nad którym ujrzysz Ducha zstępującego i spoczywającego na Nim, jest Tym, który chrzci Duchem Świętym”. Ja to ujrzałem i daję świadectwo, że On jest Synem Bożym».

W naszym życiu społeczno-religijnym występują dwie wizje chrztu. Chrzt – zwyczaj, który dokonuje się w wymiarach czysto ludzkich, i tylko przypadkiem zahacza o Kościół oraz chrzest-misterium, który łączy się bezpośrednio z wydarzeniem nad Jordanem, z Chrystusem, na Którego zstępuje Duch Święty. Jest to wtedy nowe narodzenie i świadome wejście rodziny w krąg Bożego życia. W tym tkwi istota rzeczy. Jeśli rodzice chrześcijańscy patrzą na chrzt jak na obrzęd, który trzeba wystawnie urządzić, a nie dostrzegają rodzenia się nowego życia w Duchu Świętym i nie wyciągają z tego żadnych wniosków, to rzecz wygląda taka, jakby matka urodziwszy dziecko nie zwracała na nie uwagi, lecz pozostawiła je poza zasięgiem własnego życia. Jest to absurd i największa krzywda wyrządzona dziecku. Człowiek urodzony z wody i Ducha Świętego musi być traktowany jako nowy człowiek i ktoś musi się nim zaopiekować. To narodzone życie ma swoje prawa, a przede wszystkim prawo do wychowania religijnego. Nie wystarcza mu prawo do ubrania, prawa do wykształcenia, kariery i dobrobytu.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Jak rozumiem chrzt? Co on dla mnie oznacza?

Do wykonania: Będę jak najczęściej przypominał sobie, że przez chrzt zostałem włączony w Bożą rzeczywistość i już nie jestem tylko człowiekiem natury, ale także i łaski.

W KALENDARZU LITURGICZNYM

17.01 (wtorek) Wspomnienie św. Antoniego, opata

Święty Antoni urodził się około 251 roku w bogatej rodzinie chrześcijan koptyjskich w Egipcie. Kiedy miał 18-naście lat stracił rodziców. Jednego dnia poszedł do kościoła i usłyszał, jak ksiądz czyta fragment z Ewangelii św. Mateusza: „Jeśli chcesz być doskonałym, idź, sprzedaj co masz i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie”. Antoni potraktował te słowa na serio. Rozdał majątek, który otrzymał po rodzicach, rodzoną siostrę, którą się miał opiekować oddał do klasztoru, a sam poszedł pobierać nauki do miejscowego starca. Biografia dalej może lekko zniechęca, bo źródła podają, że zamknął się po tych naukach w grobie i tam toczył walkę z diabłem – to nie był jednak grób o jakim myślimy teraz, był wykuty w skale i przypominał grotę. Po jakimś czasie św. Antoni opuścił swoją kryjówkę i zamieszkał na pustyni Libijskiej. Z czasem zaczęli przychodzić do niego ludzie po radę. Trafność jego krótkich myśli była tak wielka, że z czasem zamieszkało w pobliżu jego pustelni około 6 000 ludzi, chcących żyć podobnie jak on i były to pierwsze wspólnoty monastyczne. Świętemu Antoniemu jednak bardziej zależało na przebywaniu w samotności i rozmyślaniu o Bogu, więc wędrował w głąb

pustyni. Próbował oddalić się od ludzi, ale oni i tak przychodzili do niego ze swoimi problemami. Podobno nigdy nie zostawił nikogo bez rozmowy. Dzisiaj można przeczytać wiele jego rad i fragmenty krótkich dialogów, jakie prowadził z przybyszami. Kościół uznaje go za jednego z pierwszych mnichów i twórców życia monastycznego. W wielkiej historii zapisał się jako mędrzec, który w trudnej dla ówczesnego Kościoła sytuacji, opuścił swoją pustelnię i wspierał prześladowanych chrześcijan.

19.01 (czwartek) Wspomnienie św. Józefa Sebastiana Pelczara, biskupa

Święty Józef Sebastian Pelczar urodził się 17.01.1842 r. w Korczynie k. Krosna. Wychowany w atmosferze religijnej, wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu i 17.07.1864 r. przyjął święcenia kapłańskie. Po studiach odbytych w Rzymie był wykładowcą teologii pastoralnej i prawa kościelnego w Seminarium, a w latach 1877-1899 profesorem i rektorem Uniwersytetu Jagiellońskiego. W trosce o najbardziej potrzebujących oraz o rozszerzenie Królestwa Serca Bożego w świecie założył w 1894 r. Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego. Był gorącym czcicielem Najświętszego Sakramentu, Serca Jezusowego i Matki Bożej, czemu dał wyraz w bogatej pracy pisarskiej i kaznodziejskiej. W 1899 r. został biskupem pomocniczym, a w 1900 r. ordynariuszem diecezji przemyskiej. Jako gorliwy arcybiskup dbał o świętość diecezji. Był mężem modlitwy, z której czerpał natchnienie i moc do pracy apostołskiej. Ubodzy i chorzy byli zawsze przedmiotem jego szczególnej troski. Po pracowitym życiu zmarł w opinii świętości 28.03.1924 r. w Przemyślu. Papież Jan Paweł II w dniu 2 czerwca 1991 r. w Rzeszowie wyniósł Go do chwały błogosławionych, a 18 maja 2003 r. w Rzymie zaliczył Go w poczet Świętych.

21.01 (sobota) Wspomnienie św. Agnieszki, dziewicy i męczennicy

Agnieszka była w starożytności jedną z najbardziej popularnych świętych. Piszą o niej św. Ambroży, św. Hieronim, papież św. Damazy, papież św. Grzegorz I Wielki i wielu innych. Jako 12-letnia dziewczynka, pochodząca ze starego rodu, miała ponieść męczeńską śmierć na stadionie Domicjana około 305 roku. Na miejscu "świadectwa krwi" dzisiaj jest Piazza Navona - jedno z najpiękniejszych i najbardziej uczęszczanych miejsc Rzymu. Tuż obok, nad grobem męczennicy, wzniesiono bazylikę pod jej wezwaniem, w której 21 stycznia - zgodnie ze starym zwyczajem - poświęca się dwa białe baranki.

WARTO WIEDZIEĆ

17 stycznia - Dzień Judaizmu - święto w polskim Kościele katolickim, ustanowione przez Konferencję Episkopatu Polski w 1997 roku, obchodzone corocznie 17 stycznia, tj. w wigilię Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan. Dzień Judaizmu ma na celu ponowne odkrycie więzi z judaizmem poprzez wgłębienie się we własną (katolików) tajemnicę.

18 stycznia Rozpoczyna się Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan. Ma już ponad 100 lat i stał się cyklicznym świętem ekumenizmu. Co roku między 18 a 25 stycznia, czyli między dawnym świętem katedry św. Piotra a świętem nawrócenia św. Pawła, chrześcijanie różnych wyznań spotykają się na całym świecie na ekumenicznych nabożeństwach, modlitwach, konferencjach, koncertach i innych spotkaniach. W niektórych miejscach inicjatyw jest tak dużo, że Tydzień Modlitw – wbrew swej nazwie – trwa kilka tygodni, a nawet miesiąc. Zwyczajem przyjętym na nabożeństwach w ramach Tygodnia Modlitw jest gościnna wymiana kaznodziei – w kościele danego wyznania kazanie wygłasza duchowny innej denominacji. Co roku na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan przygotowywane są materiały z tekstami biblijnymi, rozważaniami, modlitwami, propozycjami liturgii nabożeństw itp. Od 1966 r. materiały te razem przygotowują Komisja „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów oraz Papieska Rada (wcześniej Sekretariat) ds. Popierania Jedności Chrześcijan. Polską wersję broszury z materiałami od 1998 r. wspólnie opracowują Polska Rada Ekumeniczna oraz Rada ds. Ekumenizmu Konferencji Episkopatu Polski Kościoła Rzymskokatolickiego. Od 1975 r. co roku materiały przygotowywane są przez grupy chrześcijan z poszczególnych krajów. Materiały na 2012 r. opracowała grupa polska.